Tablo: Âtıfet Kasrat

SÜLEYMAN ÇELEBİ

Yıldırım Bayezit

1360 - 1403

BÜYÜK cesareti ile ün yapan ve savaşlardaki emsalsiz sürati yüzünden «Yıldırım» unvanını alan Osmanlı Padişahıdır. Bursa'da doğdu. Babası Murat Hüdavendigâr'ın şehit düşmesi üzerine, Kosova zaferinin kazanıldığı savaş meydanında padişah oldu. İstanbul'u muhasara edip Anadoluhisarı'nı yaptırdı. Ankara civarında Timur ile yaptığı savaşı kaybederek esir düştü. 4 Mart 1403 günü Akşehir'de kahrından öldü. Türbesi Bursa'dadır.

SAVAŞ alanlarında gösterdiği emsalsiz sürat yüzünden, ona daha şehzadeliği sırasında «Yıldırım» adı verilmişti. Onun gibi hızlı at süren bir padişah daha yoktu Osmanlı hanedânı içinde. Babası, büyük cengâver Murat Hüdavendigâr'ın yanında yetişmiş, onunla birlikte katıldığı savaşlarda büyük kahramanlıklar göstermişti. Nitekim Kosova Meydan Savaşı'nda da kumanda ettiği birliklerin başında gösterdiği büyük kahramanlıklar ve üstün bir idarecilik gücüyle zaferin tecellisinde pek önemli rol oynamıştı. Babası Murat Hüdavendigâr'ın yaralı bir Sırplı tarafından hançerle vurulup, şehit edilmesiyle, savaş meydanında padişah olmuştu.

Padişah olduktan sonra, bir rivayete göre babasının vasiyeti üzerine, bir rivayete göre de etrafındakilerin teşvikiyle, babasının ölümünden haberi olmayan ve asker tarafından çok sevilen kardeşi Yâkup Çelebi'yi çadırına çağırtarak orada boğduran Yıldırım Bayezit, Osmanlı sülâlesinde kardeş katlini başlatan ilk hükümdar oldu.

Yıldırım, Kosova zaferi ile Balkan yarımadası üzerindeki Türk egemenliğini sağlamladıktan sonra, gözlerini İstanbul'a çevirdi. Karadeniz Boğazı'nın Anadolu yakasını ele geçirdikten sonra Anadolu Türk birliğini kurdu. Boğaz üzerindeki ilk Türk kalesi olan Anadoluhisarı'nı yaptırdı. Sonra İstanbul'un muhasarasına girişti. Bu muhasara sekiz ay sürdü. Bizans'ın Türkler eline geçmek üzere olduğunu gören Hristiyan âlemi, yeni bir Haçlı Seferi için ayaklandı. Kuvvetli bir ordu meydana getirilerek Tuna boyuna ilerleyen Haçlılar, Türklerin elindeki en önemli sınır kalesi olan Niğbolu'yu sardılar.

Niğbolu'nun sayıca pek kalabalık olan bir düşman ordusu tarafından kuşatıldığını haber alan Yıldırım Bayezit, İstanbul kuşatmasını kaldırarak, büyük bir hızla Niğbolu'ya koştu. Doğan Bey'in kumandasındaki Niğbolu kalesi kahramanca dayanmaktaydı. Cesaretiyle ün yapan, Yıldırım Bayezit, Macar sipahisi kıyafetine bürünüp gecenin (25 eylûl 1396) geç vakti, düşman hatlarını tek başına geçerek kale kapısının önüne geldi:

«— Bre Doğan, bre Doğan!..» diye seslendi. Doğan Bey bunu önce bir düşman hilesi sanmış, fakat padişahın sesini tanımıştı birden. Heyecanla burca koştuğu zaman, gecenin karanlığına rağmen surun dibindeki o emsalsiz kır atı gördü. Yıldırım:

«— Hâlin nicedir, bre Doğan?» diye soruyordu.

«— Düşman karadan ve nehirden kal'ayı tazyik eder, fakat surlar sağlam, erzak boldur. Mâdem ki saadetlû padişahım da yetişmiştir, ne ihtimaldir ki Niğbolu düşe...» dedi Doğan Bey. Yıldırım:

«— Bir iki gün dayanasın, yetiştik biz gayri» diye seslendi.

Bu sesleri duyan Haçlılar kalenin önünde duran kır atlı ve Macar sipahisi kılıklı yabancının üzerine hücum edecek oldular. Ancak Yıldırım'ın yıldırım gibi giden atına yetişemediler...

25 eylül 1396 günü Yıldırım Bayezit, Niğbolu'yu saran o mahşerî Haçlı ordusuna karşı amansız bir hücuma geçti. Uzun sürmedi bu kanlı savaş. Yıldırım, tarihlere nam salan meşhur «kıskaç» plânı ile o muhteşem orduyu imhâ etti.

Haçlı ordusunun başında bulunan Korkusuz Jean esir düştükten sonra:

«— Yemin ediyorum ki, bir daha Türklere karşı elimi silâhıma atmam» demişti. Bunu haber alan Yıldırım Bayezit, onu huzuruna çağırttı: «— Ettiğin yemini sana bağışlıyorum. Git. Şerefini kurtarmak için Hristiyanlığın bütün kuvvetlerini bir daha topla ve yeniden gel. Böylelikle bana şan ve şerefimi artıracak yeni fırsatlar verirsin..» diyerek kendisini serbest bıraktı.

Türk kılıcını Niğbolu'da şan ve şereflerin zirvesine asan Yıldırım Bayezit, beş yıl sonra bu kez doğudan gelen büyük bir tehlike ile daha karşılaştı. Türkistan İmparatoru Timur, bir istilâ ordusu hâlinde üzerine doğru yürümekteydi. Tarihin iki büyük ordusu 20 temmuz 1402 günü Ankara civarında Çubuk'ta karşı karşıya geldiler. Genç Yıldırım'ın 70 bin kişilik ordusu, Timur'un 160 bin kişilik ordusunun karşısında eridi.

Bayezit, yaptığı stratejik bir hatanın yanı sıra içinden uğradığı ihanetlerle savaşı kaybetti. Kaçması için çok fırsatlar geldi ayağına. Ama, buna tenezzül etmedi. Ölmek için dövüşürken esir alındı. Mağrur ve onurlu bir insandı. Bu yenilgiyi de, esareti de asla hazmedemedi. Yedi ay sonra kahrından öldü...

Topkapı Sarayından

YILDIRIM BAYEZİT

Hacı Bayram Velî

1352 - 1436

ÜNLÜ Türk mutasavvıfı ve ünlü Bayramiye tarikatının kurucusudur. Ankara'nın Solfasol köyünde doğdu. Babası, Koyunluca Ahmet Efendi'ydi. Çok iyi öğrenim gören Hacı Bayram Veli'nin yetiştirdiği bilginler arasında, Fatih Sultan Mehmet'in hocası Akşemseddin ve Bıçakçı Ömer Dede de vardır. Düşüncelerini temiz bir Türkçe ve hece vezni şiirler hâlinde yazan Hacı Bayram, Ankara'da öldü. Türbesi, başlıca ziyaret yerlerindendir.

17

EVLİYALAR babası Hacı Bayram Velî, 1352 baharında, Ankara'nın Solfasol köyünde doğdu. Asıl adı, Numan idi. Daha, dünyaya gözlerini ilk açtığı gün, kısmetini de beraber getirmiş, Solfasol'un kurak toprağına o gün doya doya rahmet yağmıştı.

Küçük Numan, nûr topu gibi bir çocuktu. Büyüdükçe, öteki çocuklardan farklı, çok daha akıllı, uslu olduğu konu komşunun gözünden kaçmıyordu. Okumayı, yazmayı kendi kendine öğrendi. Bıyıkları henüz terlemeye başlayınca, uzaklara gitmek, ilmi irfanı ünlü medreselerde aramak istedi. İçinde, vazgeçilmez bir arzuydu bu. Bir bahar sabahı, köyden selâmetlediler onu.

Hacı Bayram Velî'nin hayat hikâyesi burada kopar. Nerede okuduğunu, kimden, ne zaman ders aldığını bilen yok. Kendi de hiç bahsetmezdi. Soranlara sadece «Hak yolunda yürürüz. Rabbim, yardımcımız olsun» derdi...

Yıl, 1387. Ankara'nın adı o zaman Engürü idi Engürü'de bir medrese vardı. Kara Medrese. Gerçi büyüklüğü orta karardı ama, o yıl yetmez oldu. Çünkü, bu medresede ders okutmaya başlayan genç âlimin tatlı dilini, hoş sohbetini, derin bilgisini kim duyduysa koşmuştu. Bu genç âlim, Solfasollu Numan'dan gayrısı değildi. Cevabına dudak büktüğü sual yoktu. Şöhretten, itibardan yana ne gerekse bulmuştu. Ama, bir hoştu içi.

Zaman zaman gönlü bulanır, dünya gözünde küçülür, yaşamak anlamsız, hattâ bir hiç oluverirdi. Kayseri'den gelen Şeyh Şuca-i Karamanî ile işte böyle bir gününde karşılaştı. Karamanî ona, Somuncu Baba adıyle pek ünlü, Şeyh Hâmit Hamideddin'den bir davet getirmişti. «Mürşidimiz seni ister» diyordu. «Akıl ve bilgi yolu güzel yoldur» diye buyurdu «Ama, Numan'ı bizim dergâhımızda bekleyen başka bir mertebe var. Gelsin...»

Bir gece önce gördüğü rüya doğru çıkmıştı. Medresede bunca talebeyi topladı. Hepsiyle ayrı ayrı helâllaştı. O gece yola koyuldular. Büyük mürşitlerin, büyük müritlerle nasıl buluştuğu, neler konuştuğu daima «sır»dır. Numan'ın, Şeyh Hamideddin ile görüşmesi de sır oldu.

O günden sonra, Solfasollu Numan ile Şeyh Hamideddin hiç ayrılmadılar. Diyar diyar beraber dolaştılar. Hicaz'a da beraber gittiler. Solfasollu Numan okuyor, derinleşiyor, öğrendikçe, bildikleri bir katre gibi küçülüyordu gözünde. Nihayet, hocası Şeyh Hamideddin'i Aksaray'da toprağa verdiği gün, içinde bir alevin parladığını hissetti. İşte, asıl kişiliğini o gün buldu. Hacı Bayram Velî'nin işte o gün erdiği söylenir.

Artık gürül gürül çağlayan bir pınar gibi, tasavvuf denizine dökülecekti. Aksaray'dan, tekrar Engürü'ye döndü. Doğruca Kara Medrese'ye gitti. Geldiğini kim duyduysa koşuyor, ayaklarına kapanıyor, hüngür hüngür ağlıyordu. Onun etrafında kendiliğinden ünlü bir tarikat doğdu. Adına Bayramiye tarikatı dediler. Numan adı unutuldu. Herkes onu Hacı Bayram Velî olarak tanıdı, bildi.

İlk sosyal adaleti o getirmişti. Müritlerinin hepsi iş, güç sahibiydiler. İşsiz güçsüzleri tarikata almazdı. Bayramiye tarikatına girebilmek için mutlaka çalışmak, kısmetini alın terinde aramak şarttı. Ankara'da güzel bir âdet yaratmıştı. Sık sık dervişlerini toplar, önde Bayramiye alemi, arkada kudümlerle çarşı pazar dolaşırdı. Esnaf, karınca kararınca, dervişlerin sırtına asılı keşküllere para atardı. Hacı Bayram Velî, toplanan bu parayla hastalara, sakatlara bakar, yetimlerin yüzünü güldürürdü.

Bayramiye tarikatı bir çığ gibi büyürken, II. Sultan Murat'ı endişeye düşürdü. Araya fitne girmişti. «Yakalayın, getirin» diye ferman buyurdu. Bu ferman, Hacı Bayram Velî'nin içine doğmuştu. Sarayın adamları Ankara'ya yaklaşırken, onları yolda karşıladı. Bir hışımla gelenler, nûr yüzlü bu muhterem dedenin karşısında, âdeta bir türbe mumu gibi eridiler. Ellerine sarılıp, öptüler. «Varalım, Hünkâr'a haber edelim. Sen gazaba uğrayacak kişi olamazsın» dediler. Mütevekkil başını salladı. «Hayır» dedi «Ferman, fermandır. Gidelim....»

II. Sultan Murat da, onu görür görmez işlediği hatayı anladı. Gazaba gelmek şöyle dursun, baş köşeye buyur etti. Hacı Bayram Velî, o günden sonra nice ulemanın da hocası oldu, Bunların arasında Fatih Sultan Mehmet'i yetiştiren Akşemseddin de vardı. Evliyalar babası, pek yaşlanınca, Ankara'da dergâhına kapandı. 1436'da orada vefat etti. Her gün pek çok kişinin ziyaret ettiği türbesi Ankara'dadır.

Tablo: Vâlâ Somalı

HACI BAYRAM VELÎ

Akşemseddin

1389 - 1459

FATİH devri mutasavvıf ve âlimlerindendir. 1390 yılında Şam'da doğdu. Küçük yaşta babası Şeyh Hamza ile birlikte Anadolu'ya geçerek Göynük'e yerleşti. Burada medrese tahsili gördü, müderris oldu. Özellikle hekimlik alanında derin bir vukuf sahibi idi. Daha sonra tasavvuf yoluna girerek Hacı Bayram Veli'ye intisap etti. Sonra Edirne'ye geçti, orada Fatih'in büyük saygısını kazandı. 1459 yılında Göynük'te vefat etti. Orada yatar.

FATİH SULTAN MEHMET, İstanbul'u kuşattığı zaman bilgisine olduğu kadar şahsına da büyük değer verdiği ak sakallı âlim Akşemseddin de beraberinde bulunuyordu. Âyet-i kerimeleri ve hadîsleri tefsir ederek askere gayret ve metanet vermeye çalışan Akşemseddin bu arada İslâm dünyasının ulu kişisi Hazret-i Eyyûb-ül Ensarî'nin İstanbul surları dibinde bulunduğu bilinen kabrini de bulmak istemişti.

Asıl adı ve künyesi ile Halîd bin Zeyd Ebâ Eyyûb-ül Ensarî, Hazret-i Muhammed'i Mekke'den Medine'ye hicretinde evinde misafir eden, Hazret-i Peygamber'in bütün gâzâlarında yanında bulunan ve Resul-i Ekrem'in sancaktarlığını yapan zât idi. Emevilerin ilk halifesi Muaviye, oğlu Yezîd'in kumandasındaki bir orduyu İstanbul'u fethe gönderdiği zaman, çok yaşlı bulunan Halîd bin Zeyd'i de «uğurlu kişi» olarak bu sefere memur etmişti. İslâm âleminin bu ünlü kişisi İstanbul'un muhasarası sırasında vefat etmiş ve vasiyeti gereğince surların dibindeki bir noktada toprağa verilmişti.

İslâm tarihinin verdiği bilgi bundan ibaret kalıyordu ve Şeyh Mehmed Akşemseddin, bu bilginin ışığı altında Hazret-i Eyyûb'un kabrinin İstanbul surları dibindeki bir noktada olduğunu biliyordu.

Bundan sonrasını, Onyedinci Yüzyıl'ın büyük yazarı Evliya Çelebi, ünlü seyahatnâmesinde şöyle nakletmektedir:

«Fatih Sultan Mehmet İstanbul'u fethederken, yetmiş yedi kibar ehlullah Ebâ Eyyûb'un kabrini tecessüse koyuldular. İçlerinden Akşemseddin:

«Beyim, Alemdâr-ı Resulullah Ebâ Eyyûb-ül Ensâri bu mahalde medfundur, diyerek bir hıyâban-ı orman içre girdi. Bir seccade yaydırıp namaza durdu. İki rekâttan sonra selâm verip tekrar secdeye vardı ve rahat bir uykuya dalmış gibi öylece kaldı. Birçok kişiler, Efendi Hazretleri, Eyyûb'un kabrini bulamadığı için hicâbından uykuya vardı, diye târizler ettiler. Bir saat sonra Akşemseddin Hazretleri seccadeden başını kaldırıp, mübarek gözleri kan çanağını andırır hâlde Fatih Sultan Mehmet Han'a hitâben:

— Hünkârum, hikmet-i Hüdâ... Seccademizi tam Hazret'in kabri üzerine sermişler! diye konuştu.

Bunun üzerine seccadenin bulunduğu yer derhal kazıldıkta, üç zira (eski bir ölçü) derinlikte, dört köşe yeşil bir somaki taş ortaya çıktı ve üzerinde kûfi yazı ile, Hâzâ Kabri Ebâ Eyyûb-ül Ensarî, diye yazılmış olduğu görüldü. Taş kaldırıldığında, Hazret-i Eyyûb'un ter-ü tâze vücudu safran ile boyanmış kefeni içinde ortaya çıktı. Sağ elinde tunç bir mühür vardı. Taş tekrar yerine kapatıldı, üzeri örtüldü...»

İşte, asırlardan beri, İstanbul'un başlıca «ziyaret» yeri olan Eyüp Sultan'ın kabri böylece bulunmuştu. Sonra bu kabre, şaheser bir türbe yapıldı.

İstanbul muhasarasının ellinci gününden sonra büyük bir Haçlı ordusu ile donanmasının yetişmekte olduğu haberi askerin morali üzerinde menfi bir tesir yapmaya başladığı zaman, ortayan çıkan ak sakallı Akşemseddin, orduya hitâben tarihî konuşmasını yaparak mânevi gücü tekrar yerine getirmesini bilmişti:

«Ey asker... Biliniz ki, bu fetih, Cenâb-ı Hak katında size ve Sultan Mehmet Han'a takdir kılınmıştır. Kim ki bundan şüphe eder, imândan sapıtmış olur...»

Hazret-i Eyyûb'un kabrini keşfettikten sonra mânevi değeri asker nazarında pek büyümüş olan Akşemseddin'in bu sözlerine, herkes imânı ile inanmış ve üç gün sonra tarihin en büyük zaferine ulaşmasını bilmişti.

Değerli âlim, büyük mutasavvıf ve «İstanbul'un mânevi fâtihi» Akşemseddin, fethi müteakip Fatih Sultan Mehmet'in olanca ısrar ve ricalarına rağmen İstanbul'da kalmayıp, kendisine memleket edindiği Göynük'e döndü. Ömrünün son altı yılını orada zikir, ibâdet ve fakir hastaları tedavi ile geçirdi...

Akşemseddin'in derin tıp bilgisi, bugün, Feyzulah Efendi Kütüphanesi'nin en önemli hazineleri arasında yer alan, «Kitab-ül Tıp» yâni «Tıp Kitabı» adlı eseriyle ortadadır. Akşemseddin bu büyük eseri, güzel bir Türkçe ile kaleme almıştır.

Onun üstün tıp bilgisine dair önemli bir misalden Şekayık'ta uzun uzun bahsedilir. Akşemseddin, II. Sultan Murat zamanında, vezirlerden Halil Paşa'nın oğlu Kazasker Süleyman Çelebi'nin tutulduğu bir hastalığı anladığı, iyi teşhis koyarak, zamanında tedavi ettiği için hayata kavuşturduğu yazılıdır.

Tablo: Cemal Dündar

AKŞEMSEDDİN

Uluğ Bey

1395 - 1449

DÜNYACA ünlü Türk matematikçisi ve astronomi bilgini olan hükümdardır. Semerkant'ta doğdu. Timurlenk'in torunlarından olup, hükümdar Muinüddin Şah Ruh'un oğludur. Asıl adı Mehmet Torgay'dır. 1446 yılında, babasının ölümü üzerine hükümdar oldu. Saltanat yılları sırasında da matematik ve astronomi ile yakından ilgilendi. Astronomiye ait tablosu yıllar sonra İngiltere'de basıldı. Kendisine isyan eden oğlu tarafından öldürüldü.

19

ULUĞ BEY, tarihe adını «Asya Fâtihi» diye yazdıran Büyük Cihangir Timurlenk'in öz torunuydu. Ama, dedesinden askerlik ve savaşçılık olarak hiçbir şey tevarüs etmemişti. Dedesi, çolak eli ve topal bacağına rağmen, at üzerinde kılıç sallayıp, ülkeler fethetmişti. Fakat, Uluğ Bey'in yeryüzünde bir karış toprak bile fethetmek gibi ihtirası yoktu. Onun bütün merak ve hevesi, olanca ihtirası yeryüzünde değil, gökyüzündeydi. Ülkeler fethetmekten ziyade, gökyüzü âleminde araştırmalar yapmayı, gök kubbenin sırrını çözmeye çalışmayı tercih ediyordu.

Uluğ Bey'in ilim adamı oluşunda, yaradılışının büyük rolü olduğu kadar, babası Şah Ruh'un da büyük payı vardı. Çünkü, Şah Ruh, güzel sanatlara hayran bir kişiydi. İlme ve bilginlere büyük değer verirdi. Onun Horasan'ın başkenti olan Meşhed'de yaptırdığı cami bir şaheserdi.

Uluğ Bey de, Herat'ta güzel bir köşk yaptırmış, bu köşkün duvarlarını ve tavanlarını, birer sanat âbidesi niteliğindeki tablolarla süsletmişti.

Uluğ Bey, babası Şah Ruh'un ölümünden sonra, Timur'dan kalan imparatorluğun en büyük kısmında hükümdar tanındı. Hükümet işlerinden ziyade, ilme ve fenne önem veriyordu. Sarayını bir akademi hâline getirmişti. Devrin en ünlü ilim adamlarıyle burada ilmî tartışmalar yapıyor, eserler hazırlıyordu.

Bu ilmî çalışmaları desteklemek üzere Semerkant'ta büyük bir medrese kurmuş, ayrıca gene Semerkant'ta devrinin en büyük rasathanesini inşa ettirmişti. Kendisini bütün dünyaya tanıtan astronomi ilmiyle ilgili eserlerini burada meydana getirdi. Bu arada gökyüzünün bir de haritasını yapmayı başarmıştı. Bu gökyüzü haritası kendisinden sonra gelecek nice nesillere astronomi çalışmalarında ışık tutacak, onlara rehber olacaktı.

«Zîyc-i Ulugi» denilen cetveli, diğer ilmî eserleri ve rasatları, akademiden farkı olmayan sarayındaki çalışmalarının sonucudur. «Zîyc-i Ulugi» diğer adı, «Gürgani Takvimi» olan bu cetvel, o devrin ilmî esaslara dayanan yegâne takvimi sayılmaktadır. «Zîyc-i Ulugi» 1655 yılında İngiltere'de Oxford şehrinde basıldı ve çeşitli dillere tercüme edildi.

Kozmografya konusunda yazdığı bir kitap da günümüze kadar, birçok ilmî araştırmalara kaynak olmuştur.

Tarihin en âlim olduğu kadar en âdil bir hükümdarı olarak da tanınan Uluğ Bey, aynı zamanda en kötü talihli bir hükümdardı da. 1446 yılında tahta çıktıktan sonra ilim ve fennin yanısıra memleketin iç huzursuzluğu ile de uğraşmak zorunda kaldı. Oğlu Abdullah, babasına baş kaldırmış ve gözünü tahta dikerek işi bir iç savaşa kadar götürmüştü. Bu savaşta ağırlığını ortaya koyan Uluğ Bey, oğlu Abdullah'ın kumandasındaki âsileri yenmeyi başarmıştı. Bu iç savaş sonunda Abdullah da esir düşmüştü. Uluğ Bey dedesi Timurlenk gibi katı yürekli bir insan da değildi. Âsi evlâdını bağışladı, kendisine nasihatte bulundu.

Bu konuda bir hükümdar olarak değil de, yüreği evlât sevgisiyle dolu hassas bir baba olarak düşünmüş ve ona göre hareket etmişti.

Gelgelelim oğlu Abdullah, o iyi yürekli, âlim ve kâmil babanın oğlu değilmiş gibi, Uluğ Bey ile taban tabana zıt karakterler taşıyan bir insandı. Babasına baş kaldırıp yenilmesinden sonra, onun verdiği manevî dersi alamamıştı bir türlü. Serbest kalır kalmaz derhal yeni bir darbenin hazırlıklarına koyuldu. Bu kez geçen seferkinden daha kuvvetli bir ordu toplayıp başarı kazanmak için ne lâzımsa yaptı. Ve bütün hazırlıklarını tamamladıktan sonra babası Uluğ Bey'e tekrar baş kaldırdı ve onun üzerine tekrar saldırdı.

Bu ikinci iç savaşta şans hiç de Uluğ Bey'e gülmedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, affettiği oğlunun kendisine karşı yeniden bir hücuma girişeceğine ihtimâl vermiyordu âlim baba.

Uluğ Bey fena halde gafil avlanmıştı. Emrindeki kuvvetler yenildi. Her şey tamamen tersine tecelli etti; bu kez elli dört yaşındaki baba, âsi oğlunun eline esir düştü.

Uluğ Bey, oğluna göstermiş olduğu anlayış ve merhameti ne çâre ki ondan göremedi. İsyankâr evlât, savaşın galibi kumandan olarak, babasını ölüme mahkûm etti. Dünyanın en ünlü bir matematikçisi, bir astronomi bilgini olan Uluğ Bey, bir hükümdardan ziyade bir baba için en acı son ile hayatını kaybetti.

Tablo: Vâlâ Somalı

ULUĞ BEY

Ali Kuşçu

? - 1474

GÜRGÂN Emiri ünlü matematikçi ve astronom Uluğ Bey'in kuşçubaşısının oğludur. Semerkant ve Kirman'da eğitimini tamamladıktan sonra Uluğ Bey'e yardımcı ve rasathanesine müdür olmuştu. 1449'da hacca gitmek istedi. Tebriz'de Akkoyunlu Hükümdarı, Uzun Hasan, kendisine büyük saygı gösterdi ve Fatih'le barış görüşmelerinde yardımını istedi. Ali Kuşçu, Uzun Hasan'ın sözcülüğünü yaptıktan sonra Fatih'in dâvetiyle İstanbul'a geldi.

ON BEŞİNCİ yüzyılın ilk yarısında, Semerkant, dünyanın en önemli bilim merkeziydi. Uluğ Bey Rasathanesi, gök bilgisi araştırmaları için en doğru sonuçları alıyordu. Rasathanenin genç müdürü Ali Kuşşu, gece gündüz demeden çalışıyor, bilimsel gerçeklere yenilerini katmak için uğraşıp didiniyordu. Gökyüzü bilgisi, hem değişmez kuralların, kanunların tespitine yarıyor, hem de gözlemlerle kontrol edilebiliyordu. Otuz yıla yakın bu işte çalışan Ali Kuşçu, bir gün ansızın her şeyi yüzüstü bırakarak hacca gitmeğe karar vermişti. Buna da sebep, en olmayacak bir zamanda, sevgili hükümdarı Uluğ Bey'in öldürülmesiydi. Gürgân tahtının bu bilgin ve kudretli hükümdarı, kendi öz oğlu Abdüllâtif'in ihanetine uğramıştı.

Uluğ Bey, Ali Kuşçu için bambaşka bir mânâ taşıyordu. Her şeyden önce hocasıydı. Ondan matematik ve astronomi dersleri almış, eserlerini uzun uzun incelemiş, sohbetlerinde bulunmuş, hâttâ Doğancıbaşısı olduğu için, adının ucundaki «Kuşçu» lâkabı bile böylece yadigâr kalmıştı.

Uluğ Bey, kendi kurduğu rasathaneye de müdür olarak Ali Kuşçu'yu lâyık görmüş, henüz tecrübesiz bir çağdayken bu dev rasathanenin başındaki çalışmalarda, ona bizzat yardımcı olmuştu. İşte Uluğ Bey'in bir ihanete kurban giderek hayata veda etmesi Ali Kuşçu'yu canevinden vuran bir olaydı.

Ali Kuşçu bu olayla çok kırıldı. Çoluk çocuğunu toparlayıp Tebriz'e geldi. Uzun Hasan kendisine o kadar saygı gösterdi ki, Konstantiniye Fâtih'i, bir devri kapayıp yenisini açan genç cihangirle ihtilâfında aracılık etmesini diledi. Genç Fâtih'in de bilgin olduğunu, bilginlere büyük saygı gösterdiğini İbni Kemal ve Ebussuut Efendi örneklerinden biliyordu. İstanbul'da olup bitenler, kuş kanadıyle Tebriz'e ulaşıyordu. Şiîlerin casusları ve habercileri yalnız padişahın savaş niyetlerine ve hazırlıklarına dair haberler ulaştırmakla kalmıyorlardı.

Bunun üzerine Ali Kuşçu, kendisine bunca itibar eden Uzun Hasan'ın dileğini kırmayarak yol hazırlıklarını tamamladı. Semerkant'ta Kızıl Elma olarak bilinen eski Bizantium'a ulaştı. Haberciler, onun geleceğini daha önceden saraya uçurmuşlardı. Huzura kabul edildiği zaman Osmanlı Hükümdarı'ndan beklemediği kadar iltifat gördü. Çünkü, kendisinden önce, eserleri İstanbul'ca biliniyordu. Uluğ Bey Rasathanesi'ndeki çalışmalarından, Semerkant'a aylarca uzak bulunan İstanbul'daki hükümdarın haberi vardı.

Osmanlı tahtında oturan Mehmet'lerin ikincisi, gayet dikkatli, bilgili, uyanık bir padişahtı. Âdet olan merasimle Uzun Hasan'ın elçisini kabul etmiş, dileklerini dinlemiş, ama hemen geri dönmesine izin vermemişti. Ondan, gelip artık batıya kaymış olan ilim merkezlerini aydınlatmasını, bilgisiyle İstanbul medreselerinde ilim heveslisi gençleri yetiştirmesini rica etti. Bu, Ali Kuşçu için beklenmedik bir iltifattı. Celâlli olduğu kadar şefkatli olduğunu da bildiği Fatih'in isteği, onun için emir demekti. Ama, ahlâkı dürüst bir ilim adamı olduğunu şu sözlerle ispat etti: «Hünkârım izin verirlerse önce Tebriz'e döneyim. Çünkü burada bulunuşumun gerçek sebebi, Akkoyunlu Hükümdarı'nın elçisi olmaktır. Elçiye zeval yoktur. Gerektir ki, hünkârımın lütûfkâr davetini kabul etmeden önce vazifemi iyi bir sonuca ulaştırdığımı, beni gönderen, bana güvenmiş olan insana bildireyim...»

Ali Kuşçu'nun bu mazereti, Fatih'e son derece akla yakın göründü. Padişah, iki şeye birden sevinmişti: Kuşçu, davetini kabul etmişti, gelip buradaki «Talebei ulûm»u, ilim öğrencilerini yetiştirecekti. İkincisi ise, son derece mert ve ahlâklı bir insandı. Her haliyle, medreselerde yetiştireceği gençlere örnek olacaktı. Bu sebeple, bir müddet daha misafir ettikten sonra kendisine izin verdi.

Değerli matematik ve astronomi bilgini Ali Kuşçu, sözünü tuttu. İki yıl sonra, ailesini de alarak Tebriz'den hareket etti. Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırlarından karşılanarak ihtişam içinde İstanbul'a getirildi. Ölümüne kadar da gençleri yetiştirmekle uğraştı.

Ali Kuşçu'nun, hepsi de birbirinden değerli pekçok eseri vardır. Bunların başında «Risalet Fi-l-Hey'et» gelir. Bu, nefis bir astronomi kitabıdır. Ali Kuşçu, bu eseri Farsça yazmış, sonra bazı eklemelerle Arapça'ya çevirmiştir. Fatih Sultan Mehmet'e, Arapça olan nüshayı sunmuştur. Uluğ Bey'in, yıldız hareketlerini inceleyen Ziyç adlı eserini de yorumlamış, genişletmiştir.

Topkapı Sarayından

ALİ KUŞÇU

Ulubatlı Hasan

1428 - 1453

İSTANBUL surları üzerine ilk Türk sancağını dikerken şehit düşen yiğit askerdir. Bursa'nın Ulubat köyünde doğdu. Fatih Sultan Mehmet'in kumandasında Orduyu Hümayün'a asker olarak, İstanbul muhasarasında katıldı. Büyük taarruz sırasında İstanbul surları üzerine ilk Türk sancağını diğerden şehit düştü. Fethin bayraklaşmış bir kahramanı olarak adı, beşyüz yıldan beri gönüllerde yaşar. Ulubat'ta adına dikilmiş bir anıt vardır.

İSTANBUL tam 53 günden beri muhasara altındaydı. 23 yaşındaki genç padişah ve dâhi kumandan II. Mehmet Han, bu süre içinde gösterdiği akıl almaz askerlik mucizeleriyle Bizanslıları şaşkına çevirmişti. Koca Bizans İmparatorluğu çatırdıyordu. Son günlerini yaşıyordu. Artık belliydi bu.

28 mayısı 29 mayısa bağlayan gecenin sabahına doğru, mehter «gülbanklar» vurmaya koyulmuş ve Bizans surlarının karşısındaki ordugâhta hummalı bir faaliyet başlamıştı. Ulu Hâkan, hücum emrini vermişti. O akşamki tarihî nutku bütün askerin kulaklarında çınlıyordu:

«Ey benim paşalarım, ağalarım, beylerim! Bu Şehr-i Konstantiniye cenginde silâh arkadaşlarım, yiğitlerim! Sizleri buraya, kararlaştırdığım umumî taarruzda şimdiye kadar gösterdiğinizden daha büyük fedakârlık ve cesaret istemek için topladım. Cihanda ün salmış bir şehri zaptedeceksiniz. Şehr-i Konstantiniye'de mahalle mahalle, bu şehri zapteden kahramanlar olarak adınız şan ve şerefle anılacaktır...»

Asker, Peygamberimizin, şüheda için en büyük cennet makamını müjdelediği zafere ve bu zaferin uğrunda şehitlik şerbeti içmeye susamıştı.

Beyaz atının üzerindeki genç kumandan, kılıcını çekmiş, davudî sesiyle âdeta gürlüyordu:

«— Evlâtlarım, yiğitlerim, şahbazlarım, yürüyün... Zafer sizindir ..»

Asker, saflar halinde atılıyordu. 53 günden beri o mûcize topların döve döve hamurlaştırdığı surların üzerine doğru yüklenen bir insan seli vardı. «Allah Allah» sesleri bir uğultu halinde semâyı kaplıyordu. On binlerce meşalenin sarı aydınlığı üstüne, henüz güneş doğmamıştı. Serdengeçtiler surların, kalelerin üzerine yalın kılıç atılıyorlardı. Kalelerden, surlardan taş yağıyordu. Ok yağıyordu. Kızgın yağ ve aley alev yanan katran yağıyordu.

Sultan Mehmet Han, kahraman ordusuyla ve olanca ağırlığıyla yükleniyordu Bizans surlarının üzerine... Serdengeçtileri fedaîler, fedaîleri «Başıbozuk» askerler takip etmişti...

Tanyeri ağarırken sıra üçüncü safa gelmişti. Üçüncü hücum kolunu, ordunun en seçkin askerleri teşkil etmekteydi.

Bursa'nın Ulubat köyünden Hasan da vardı bu safın arasında. Ordunun bayraktarıydı. Bir elinde kılıcı, bir elinde sancağı şahlanmıştı... Ve kulaklarında Sultan Mehmet Han'ın bir akşam evvel iradettiği büyük nutkun sözleri tane tane uğulduyordu:

«Surlar vakıa bir harabe haline gelmiştir amma, surlar üzerine atılacak yiğitler büyük bir tehlike ile karşılaşacaklardır. Maharetimiz ve cesaretimiz her şeyin üstündedir. Zafer rüzgârı bizden yana esecektir. Konstantiniye bizim olacaktır...»

Bursa'nın Ulubat köyünden bayraktar Hasan da yaklaşmıştı surların üzerine. İri parmaklarıyle gönderini sımsıkı kavradığı şanlı bayrağı, elindeki o kutsal emaneti mutlaka surların üzerine dikmeyi aklına koymuştu Hasan. Hilâlli sancağın surların üzerinde dalgalandığı anda düşman için her şeyin bitmiş olacağına inanıyordu.

Bir fırsatını buldu Ulubatlı Hasan. Elindeki kılıcını savurarak sur harabeleri üzerine doğru atıldı. Birkaç yiğit de kendisini takip etmişlerdi. Hasan en önde idi. Bir yandan kılıcını sallıyor, bir yandan da hilâlli sancağı gözlerini diktiği burca doğru ulaştırmaya çalışıyordu.

Bu cehennem ateşinin ortasında, koçyiğitler yiğiti Hasan, İğrikapı tarafındaki burcun üzerine çıkmayı başardı. Sancağı dikti o burcun üzerine. Fakat aynı anda mancınıkla atılan büyük bir taşın ağırlığı altında dizleri üstüne düşüverdi. Doğrulmaya çalıştı. Fakat aynı anda üstüne belki otuz, belki kırk ok birden yağdı. Oracıkta yere yığılıverdi.

Peçevî'nin ünlü tarihinde «Âdem ejderhası» olarak vasıflandırdığı dev cüsseli yiğit Ulubatlı Hasan'ın diktiği sancak, o anda Bizans'ın tüm ümidini yitirivermişti. Türkün bayrağı ve yeniçerinin serpuşu artık surların üzerinde idi. Elli üç günlük direnişi kökünden tüketen an gelmişti. Öte yandan sancağın Bizans surları üzerinde dalgalandığını gören Türk askeri coşmuş ve bir ok gibi atılmıştı ileri.

Nihayet Hazret-i Peygamber'imizin müjdelediği tarihî ve kutsal an gelip çatmıştı. 23 yaşındaki Sultan Mehmet Han secdeye gelerek Ulu Tanrı'ya şükretti. O andan itibaren genç hükümdar ve kumandan «Fâtih» ünvanını da almış oluyordu...

Tablo: Cemal Dündar

ULUBATLI HASAN

Fatih Sultan Mehmet

1432 - 1481

İSTANBUL'u alarak tarihte Yeniçağ'ı açan Türk hükümdarıdır. Edirne'de doğdu, iyi bir öğrenim gördü. Babası sağken, 15 yaşında, onun isteği üzerine tahta çıktı. Babası II. Murat ölünce 1451'de ikinci defa padişah oldu. İkinci yılında da İstanbul'u fethetti. 28 yıl tahtta kaldı. Bu süre içinde 2 imparatorluk, 14 devlet ve 200 şehir zaptetti. 1481' de gene sefere çıkarken Gebze civarında zehirlenerek öldü. Türbesi Fatih Camii arkasındadır.

1432 yılının 30 mart pazar sabahı Sultan II. Murat. Edirne Sarayı'nda sabah namazını kılmış, seccadesinde Kur'an okuyordu. Sûre-i Muhammedi'yi bitirip Fetih sûresine başlamak üzere idi ki bir oğlunun dünyaya geldiğini müjdelediler. Padişah, Ulu Tanrı'ya şükrettikten sonra «Ravza-i Murad'ta bir gül-i Muhammedi açtı» dedi. Ertesi cuma, törenle çocuğuna Mehemmed adı verildi.

Şehzade Mehmet, çocukluğunda son derece haşarıydı. Ancak Molla Gûrani gibi sert ve hatır gönül dinlemeyen hocaların sayesinde öylesine eğitildi ki, çağının en büyük bilginlerinden Arapça, Farsça, Lâtince, Slavca ve Rumca öğrendi.

II. Sultan Murat, Macarlarla 1444'te Szegedin barış anlaşmasını imzaladıktan sonra sağlığında oğlunun saltanatını görmek istemişti. Ancak, on iki yaşında bir çocuğun tahta çıkmasını fırsat bilen Macarlar, yemini bozarak bir haçlı ordusu hazırlamışlardı. Bu durum karşısında küçük padişah Manisa'ya çekilmiş olan babasını şu sözlerle göreve çağırmıştı: «Eğer hükümdar iseniz, ordunun başına geçiniz. Eğer ben hükümdar isem, size fermanımdır, geliniz ve ordunun başına geçiniz...»

Sultan II. Murat, oğlunun bu daveti üzerine derhal Edirne'ye geldi ve tahtına tekrar otururken ordularının da başına geçti. Türklerle olan yeminini bozan Macar Kralı'nın idaresindeki Haçlı Ordusu'nu, Varna sahrasında ağır bir yenilgiye uğrattı. Bu savaşta, 12 yaşındaki Mehmet de babasının yanındaydı. Yaşından hiç umulmayacak bir cesaret ve kahramanlık gösterdi...

Sutlan Murat 1451 yılında hayata gözlerini yumduğu zaman oğlu Mehmet tekrar Osmanlı tahtına oturdu. Bu kez ikinci Kosova zaferiyle daha sağlamlaşmış bir devletin başına geçiyordu...

On dokuz yaşındaki Sultan Mehmet tahta çıkar çıkmaz çocukluğundan beri rüyâlarına kadar girmiş olan İstanbul'un fethi hazırlıklarına başladı.

Geceli gündüzlü bir çalışma sonucu ortaya çıkarılan 400 parça gemiden ibaret büyük bir donanma, dünyanın en büyük toplarını dökecek olan büyük bir dökümhâne ve nihayet Boğaziçi'nin Rumeli yakasında «Boğazkesen» adıyle inşâ ettirdiği Rumelihisarı'ndan sonra İstanbul'un kuşatmasına girişti... Gemilerin karadan yürütülmek suretiyle Haliç'e indirilmesi başta olmak üzere birçok strateji dehasının yer aldığı 53 günlük bir muhasara sonunda İstanbul'u fethederek dünya tarihinde Ortaçağ'ın kapanıp Yeniçağ'ın açılmasına sebep olurken «Fâtih» nâmını aldı.

İstanbul'u fethettiği günden itibaren Bizans halkına hâmilik işini üzerine aldığı gibi halka tam bir vicdan hürriyeti de tanıdı. 29 mayıs 1453 salı günü öğle üzeri Ayasofya'da halka hitaben yaptığı konuşmada «Sultan Mehmet olarak söylüyorum ki, bu andan itibaren ne hayatınız, ne malınız, ne de hürriyetiniz için gazâb-ı şâhanemden korkmayınız.» demişti. Ve bu sözünü de tuttu.

Fatih Sultan Mehmet, bundan sonra bütün Avrupa'yı titreten büyük fütuhatına devam etti. Atina Dukalığı, Sırbistan, Mora, Giresun, Samsun, Trabzon, Sinop, Eflâk, Bosna, Hersek, Karaman Beyliği, Arnavutluk, Eğriboz, İçem, Akkoyunlu, Kırım, Arnavutluk, İşkodra, Kuban, Anapa, Hersek ve İtalya'da Otranto birbirini takiben Osmanlı hâkimiyeti altına girdiler.

1481 yılı başında Fatih Sultan Mehmet, yeni ve büyük bir seferin hazırlıklarına girişti. Bu kez hedefinin denizden İtalya ve Roma olacağı, bu arada Venedik'in de ortadan silineceği anlaşılıyordu.

25 nisan 1481 günü Ordu-yu Hümayûn'un başında yola çıkan Fatih Sultan Mehmet, Üsküdar'a geçerek ilerlemeye başladı ve bir hafta sonra Gebze civarında konakladı. İstanbul'dan yola çıktığı günden beri sağlık durumu birden bozulmuş ve günden güne de kötüye gitmeye başlamıştı. Aslen Venedikli bir yahudi olan özel hekimi Yâkup Paşa (Asıl adı Maestro Iacopo), ulu hakanı tedavi etmek bahanesiyle hareket gününden itibaren vermeye başladığı zehirin dozunu artırmakta idi. Bu Venediklilerin Fatih'e on beşinci suikast teşebbüsü idi. Bundan önceki 14'ü hedefine ulaşamamıştı. Venedikliler bu kez astronomik bir ücret vaadi ile özel doktorunu elde etmişlerdi. Fatih Sultan Mehmet, 3 mayıs 1481 günü Gebze'deki Otağ-ı Hümayun'unda kan kusarak öldü. Ancak Yâkup Paşa'nın foyası hemen meydana çıkmıştı. Venedik'in kendisine vaat ettiği 250 milyonluk muazzam serveti alamadan, Türk askerleri tarafından linç edildi.

Topkapı Sarayından

FATİH SULTAN MEHMET

Karamanoğlu Mehmet Bey

? - 1278

OĞUZLARIN Afşar boyundan gelir. Karamanoğulları Beyliği'nin kurucusu Karaman Bey'in oğludur. Doğum tarihi bilinmeyen Mehmet Bey, 1262'de babasının vefatı üzerine beyliğin başına geçmiş, 1277'de Konya'yı alınca, sınırlarını bir bütün olarak kaynaştırmak için Türkçe'yi resmi dil ilân etmiştir. Mehmet Bey, işte bu fermanıyle, Türk Tarihi'ne adını altın harflerle yazdırdı. 1278'de, Anadolu'yu istilâ eden Moğol'larla savaşta şehit oldu.

TÜRK Selçuk Komutanı Alpaslan'ın Malazgirt'te, Bizans ordularını hezimete uğratarak kazandığı büyük zaferden sonra Anadolu, Türk'lerin yurdu haline gelmişti ama, gerek Selçuklu devletinin, gerek Anadolu beyliklerinin resmî dili Farsça idi. Din ve ilim çevrelerinde Arapça hâkimdi. Bu yüzden halk ile devlet ve devlet ile dinî çevreler arasında dil beraberliği yoktu. İşte Karamanoğlu Mehmet Bey, Anadolu'da Türk'lerin gönül birliği yanında, dil birliğini de başardı. Bu büyük hizmetiyle Türk Tarihi'ne adını altın harflerle yazdıran ünlü hükümdarların safına katıldı...

Onüçüncü asrın ikinci yarısıydı. Anadolu Selçuklu devleti yıkılmış, ama yerine, Oğuzlar'ın Afşar boyundan gelen Karamanoğulları güçlü bir beylik kurmuşlardı. Karamanoğulları Beyliğinin sınırları, Niğde, Kayseri, Nevşehir, İçel, Ankara, Antalya ve Isparta'yı çevreliyordu.

Karamanoğlu Mehmet Bey, hüküm sürdüğü toprakların ortasında kalan Konya'yı almak, sonra da sınırlarını bir bütün haline getirerek hırsıyla, kültürüyle, diliyle kaynaşmış bir halk kitlesi meydana getirmek istiyordu.

Bu amacına 3 Mayıs 1277'de erişti ve dağılmaya başlayan Selçukluların elinden, çok önemli bir kültür merkezi olan Konya'yı aldı. Böylece, büyük tasavvurlarından ilki gerçekleşmişti. Şimdi sıra ikinci büyük düşüncesindeydi.

Konya'yı aldığı gün, maiyetindeki divan şairleri ona Farsça, Arapça kasideler sıralıyor, halk ozanları ise, Konya'nın alınışındaki büyük önemi, tertemiz bir Türkçe ile dile getiriyorlardı. Karamanoğlu Mehmet Bey'in Farsça ve Arapça söyleyenlere iltifat etmeyip, halk ozanlarıyle ilgilenmesi herkesin dikkatini çekmişti.

Bunun sebebini, ancak pek yakını olan kimseler biliyor, onun hazırlandığı büyük devrim için, artık vakit geldiğini seziyorlardı. Nitekim, Mehmet Bey, Konya'yı fethinden kısa bir süre sonra, Karamanoğlu Beyliğinin bütün ileri gelenlerini, ilim adamlarını ve silâh arkadaşlarını topladı. Onlara kararını açıkladı:

«Bundan sonra divanda, dergâhta, bergâhta, mecliste ve meydanda Türkçe'den başka dil kullanılmayacaktır...»

Arapça'yı ve Farsça'yı üstün görenler, bu kararın karşısında direnmeye yeltenince, Mehmet Bey'in sert ve kararlı tepkisi karşısında sustular. Çünkü, bu fermanı dinlemeyenler için en ufak merhamet göstermiyeceğini de belirtiyor, fermanının, Karamanoğlu Beyliğinin her yanında ayni günde okunacağını bildiriyordu.

İbni Bibi'nin «Tevarih-i Âli-i Selçuk» isimli eserinde bu fermana ve fermanın yazıldığı günlerdeki olaylara uzun uzun temas edilirken, kararın alındığı meclisin dışından bazı kimselerin hâlâ Arapça ve Farsça'da ısrar etmeleri karşısında, idam sehpalarının bile kurulduğu anlatılmıştır.

O gün, Mehmet Bey'in yazdırdığı ferman, kısa zamanda beyliğin her yanına ulaştı. 2 haziran günü, gümbür gümbür vuran davullarla, beyliğin en seçme tellâlları, bu fermanı köyde, kentte bütün halka duyurdular.

Karamanoğlu Mehmet Bey, iyi bir komutan, ileri görüşlü bir yönetici olduğu kadar ilme ve edebiyata çok önem veren bilgin kişiydi. Ona göre, bir milletin yükselebilmesi, halkın kendi diliyle okutulması ve yetiştirilmesiyle mümkündü. Türkçe'yi resmî dil olarak yerleştirince, artık bu mümkün olacak ve her yanda Türkçe konuşup, Türkçe okutulacaktı. Halk bundan son derece memnundu. Fermanı duyanlar bayram ediyor, şenlikler birbirini kovalıyordu. Karamanoğlu Mehmet Bey'in büyük dil devrimi, o günleri takibeden yıllar, yüzyıllar boyunca bir meş'ale gibi Anadolu'nun dört bucağında parladı ve Anadolu, her şeyiyle Türklerin ana yurdu oldu. O yıllarda, Anadolu, Haçlı seferleri kadar tehlikeli bir başka istilâ karşısındaydı. Moğol istilâsıydı bu. Bu istilâdan Karamanoğulları da büyük zarar görüyorlardı. Mehmet Bey, ordusunun başında iki defa Moğolları yendi. Üçüncü kez, 1278 de gene Moğol'lara karşı döğüşürken, şehit oldu...

Karamanoğlu Mehmet Bey'in hâtırası, her yıl 2 haziran günü Karaman'da büyük törenlerle yâd edilir O gün «Dil Bayramı»dır. Ayrıca Karaman'da, Karamanoğlu Mehmet Bey adına dikilmiş çok zarif bir anıt vardır.